

РЕШЕНИЕ

Номер 1185

22.10.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

III състав

На 29.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова
Членове: Даниела С. Христова
Светлана К. Цанкова

Секретар: Елка Н. Иванова

като разгледа докладваното от Даниела С. Христова Въззивно гражданско дело № 20203100501634 по описа за 2020 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба № 31344 от 05.06.2020 г. по опис на ВРС, депозирана от ОД на МВР Варна срещу решение № 1991 от 26.05.2020 г., постановено по гр.д.№ 18053 по описа за 2019 г. на Районен съд - Варна, 17 -ти състав, с което е осъдена да заплати на И. М. И., сумата от 2167.39 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 31.10.2016 г. до 30.09.2019 г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143, по правилата на чл. 9, ал.2 НСОПЗ ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска 31.10.2019 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР; сумата от 285.10 лева представляваща мораторна лихва върху главницата в периода от 01.01.2017 г. до 31.10.2019 г лева, сумата от 716.69 лева от които 400 лева - адв. Възнаграждение, 180 лева - възнаграждение за вещо лице и 136.69 лева - държавна такса, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Жалбата е основана на оплаквания за неправилност и необоснованост на решението. Излага се, че съгласно чл. 141, ал.1 т.1 от ЗМВР, ищецът е държавен служител и съобразно нормата на ал. 2 от с.р. служебното правоотношение се регламентира само от този закон. Препращането към КТ е изрично и затова, нормите на КТ не се прилагат субсидирано извън лимитативно изброените случаи. Според жалбоподателя, отчитането на извънредния труд при работа на смени се отчита по специален ред, което прави недопустима аналогията с другите държавни служители в гражданските ведомства. Счита, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 от 17.01.2007 г. в сила от 01.07.2007 г. е неприложима са служебното правоотношение с този ищец. Като служител на МВР, brutното му трудово възнаграждение следва да се формира от месечното и допълнителните възнаграждения, а според разпоредбата на чл. 178 от ЗМВР допълнителни възнаграждения се дължат за изпълнение на специфични служебни дейности за извънреден труд. Според жалбоподателя правната уредба на извънредния труд се съдържа в Наредба № 8121 з – 776/29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи. Следва анализ за

съответствие между приложения закон и Директива № 2003/88/ЕО на ЕП и СЕ от 04.11.2003 г. допълнителни възнаграждения се дължат по силата на разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР. Изброява редица привилегии на служителите на МВР, предвидени в ЗМВР, различни от предвидените в КТ за всички останали служители и по аргумент за противното счита, че КТ е неприложим. С горепосочените доводи жалбоподателят мотивира възражение за неправилност на обжалваното решение поради неправилно приложение на материалния закон.

Оспорва решението и по съображения за неправилно подвеждане на фактите към материално правните норми, като се твърди, че извънреден труд би бил налице, ако служителите работят извън нормативно определеното време, каквато не е настоящата хипотеза. Жалбоподателят счита, че установената по-голяма продължителност на работното време на държавните служители в МВР се явява по-голяма от общата нормална продължителност на работното време по трудови правоотношения съгласно КТ, като това различие се дължи и е обусловено от вменените с разпоредбата на чл.2, ал.2 ЗМВР функции на служителите от МВР.

Навеждат се и доводи, че първоинстанционният съд не е отчел обстоятелството, че в ЗМВР са предвидени редица компенсаторни механизми – допълнително възнаграждение за прослужено време, размер на основния платен годишен отпуск, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд, множество обезщетения. Сочи се, че от една страна съдът потвърждава заплащането на положеният нощен труд от служителя в размер на дължимото и потвърдено от събраните доказателства, а от друга – приема превръщането на часовете нощен труд в извънреден такъв и се допуска заплащане на извънреден труд в неговата по-висока стойност, който реално не е положен, при положение, че е безспорно доказано посредством заключението на вещото лице, че нощният труд на ищеца е напълно заплатен от ответника.

Според жалбоподателя, съдът не е изследвал въпроса дали изплатеният труд е извънреден, защото е над нормата за съответното тримесечие. Счита, че дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си, е незаконосъобразно преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 да служи за генериране на извънреден труд.

Моли да се отмени обжалваното решение и вместо него бъде постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен като неоснователен.

В условията на евентуалност, е отправено искане за отхвърляне на иска за периода от 01.01.2018 г. – 17.07.2018 г. , поради липсата на нормативна уредба, която да урежда преизчисляването на нощен към дневен труд, като се ползва заключението по ССЧЕ прието като доказателство в първоинстанционното производство.

В отговор от насрещната страна, се оспорва основателността на жалбата, като се излагат съображения за правилност и обоснованост на първоинстанционния съдебен акт. В съдебно заседание въззиваемия поддържа становището си за правилност на обжалвания съдебен акт и претендира за присъждане на разноски.

На основание чл. 267, ал. 1 от ГПК при извършената служебна проверка съдът констатира, че въззивната жалба е допустима - депозирана е от активно легитимирана страна по делото, имаща правен интерес от обжалването, в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, отговаря на изискванията за редовност по чл. 260 и чл. 261 от ГПК. Решението на първоинстанционния съд е валидно и допустимо. От мотивите на обжалвания съдебен акт, в частта на установените релевантни факти, съдът приема, че същите са подробни и съответстващи на събраните по делото доказателства.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно чл. 269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до преценката **правилно ли е приложен материалния закон.**

За да се произнесе, настоящият съдебен състав на ВОС съобрази следното: И. М. И. е предявил осъдителен иск с правно основание чл.178, ал.1, т.3 вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР за **осъждане** ответника, за заплати **2167.32 лева**, претендирана като допълнително възнаграждение за положен извънреден (нощен) труд в размер на **307.75 часа**, получен след преизчисляване на общо положения труд за периода **31.10.2016г. – 30.09.2019г.** с коефициент от 1.143 по правилата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ, **ведно** със законната лихва върху вземането, от депозиране на исковата молба –**31.10.2019г.** до пълното изплащане и сумата. В исковата молба е изложил, че за релевирувания период е изпълнявал длъжността „старши полицаи“ в структурно подчинено на ОД на МВР – Варна. Излага, че за периода **31.10.2016г. – 30.09.2019г.** е положил нощен труд, който преизчислен съобразно чл.9, ал.2 от НСОПЗ, не му е платен.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който не оспорва съществуващото служебно правоотношение в релевирувания период на сочената от ищеца длъжност. Оспорва иска по основателност с възражението, че е заплатил отработените часове извънреден труд. Излага, че продължителността на работното време при нощен труд в МВР е 8 часа на всеки 24 часа, според действащи специални норми в ЗМВР и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г. Обосновава правоизключващо възражение, към твърдението, че не дължи претендираното възнаграждение със Заповед № 8121з-791/28.10.2014г. Според тази заповед за всеки отработен нощен час или част от него между 22.00 и 6.00ч. на държавните служители се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд в размер на 0.25лв. Твърди, че това възнаграждение е платено.

Безспорно в първоинстанционното и настоящото производство е, че между страните е налице служебно правоотношение, което определя на въззиваемия статутът на държавен служител. Не се оспорва и заключението на вещото лице, което е определило размера на претенцията.

При правилно разпределение на доказателствената тежест, първоинстанционния съд е обосновал от правна страна основателност на претенцията. Изводите на първоинстанционния съд се споделят и от въззивната инстанция. Съгласно чл.176 ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно възнаграждение и допълнителни такива. Сред предвидените в ЗМВР допълнителни възнаграждения е и месечно възнаграждение за извънреден труд – чл.178, ал.1, т.3. Според нормата на чл.187, ал.9 от ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В процесния период действаща е Наредба №8121з-776/29.07.2016г. на министъра на вътрешните работи. Тя урежда реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР на Според разпоредбата на чл.3, ал.3 от Наредбата, при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 часа, работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период.

В Наредба №8121з-776/29.07.2016г. липсва изрична норма относно преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент 1.143. Съдът приема, че е налице празнота в правната уредба относно реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на

дежурство и на времето за отдих и почивките на държавните служители. При наличие на такава непълнота в специалната уредба, следва субсидиарно да се приложи Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (обн. ДВ от 26.01.2007г.), в чл.9, ал.2 от която е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. В противен случай би се поставил държавният служител в служебно правоотношение с МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от КТ.

Относно размера на претенцията: Основание за преобразуването на часовете нощен труд в дневен с коефициент 1.143, е нормата на чл.31, ал.2 от Наредба №8121з-407, действала в предходен момент, а след отпадане действието ѝ, при констатираната липса на специална уредба за служителите в МВР – субсидиарно приложимата Наредба за структурата и организацията на работната заплата – чл.9, ал.2 от нея. От заключението на ССЧЕ се установява, основателността на претенцията е до размер 2167.39 лв. както и акцесорната претенция за лихва от датата на предявяване на исковата молба -31.10.2019.

В частта за разноските, са изложени мотиви, които напълно съответстват на доказателствата за извършен разход, съответен на необходимостта от разноски, поради което в тази част, въззивният съд, въз основа на разпоредбата на чл.272 от ГПК не следва да излага самостоятелни мотиви.

С оглед изхода от спора, в тежест на въззивника следва да бъдат присъдени направените по делото разноски и в настоящото производство. От представения списък се установява, че въззиваемият е бил представляван от адвокат и размера на платеното адвокатско възнаграждение е 480 лева.

Мотивиран от горното, съставът на Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1991 от 26.05.2020 г. постановено по гр.д. № 18 053 по опис на ВРС за 2019 г.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР – Варна, с адрес гр.Варна, ул. „Цар Калоян“ № 2 да заплати на **И. М. И.**, с ЕГН *****, сумата от **480 лева**, представляваща разноски направени във въззивното производство, на осн.чл.78, ал.1 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____